

вони, отже, виправдовують міжнародний захист у формі конвенцій, що підкріплюють або доповнюють захист, передбачений національним законодавством американських держав.

І все це відповідає Загальній декларації прав людини 1948 р.

Література

1. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций / С. Хантингтон. – М.: ООО «Издательство АСТ», 2003. – 603 с.

2. Белкин М. Л. Региональные декларации о правах человека как воплощение единства правоприменения в мире / М. Л. Белкин // Гуманитарные науки и модернизация правовой системы государства: российский и зарубежный опыт. Труды III междунар. научно-практич. конф.; под ред. Г. Б. Гридневой, А. Б. Дидикина. – Новосибирск: ИП Галиуллин Д.А., 2014. – С. 12-17.

3. Чиркин В. Е. Общечеловеческие ценности и российское право / В. Е. Чиркин. – Общественные науки и современность. – 2001. – № 2. – С. 64-76.

УДК 342.922

Білоус Т. Й., здобувач,
Національний університет державної
податкової служби України, м. Ірпінь, Україна

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ НОТАРІАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Актуальність теми полягає в тому, що значення адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності в наш час постійно зростає, що безумовно пов'язане з розвитком суспільних відносин. Відносини, що виникають у сфері державної нотаріальної діяльності, врегульовані нормами різних галузей права, проте пріоритетними серед них залишаються адміністративні, котрі визначають організацію та управління нотаріальною діяльністю у відповідності до положень адміністративного права, які, в свою чергу, визначають єдність функціональної системи та виступають гарантією забезпечення публічних та приватних інтересів фізичних та юридичних осіб. За допомогою адміністративно-правового регулювання відносини, які виникають між державним нотаріусом та громадянином, або нотаріусом та суб'єктом публічної адміністрації, набувають певної правової форми, тому що саме через норми адміністративного права громадяни визначають можливу та дозволену поведінку державних нотаріусів та суб'єктів публічного адміністрування. Метою даного дослідження є визначення сутності і змісту адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної

діяльності, систематизація та аналіз отриманих наукових досліджень провідних вчених, нормативного врегулювання в межах національного законодавства такої діяльності, а також визначення шляхів удосконалення з урахуванням досвіду провідних країн світу.

Дослідження проблем адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності та шляхів їх вирішення започатковані в останніх наукових публікаціях таких фахівців, як В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, В. В. Галуцько, Г. Ю. Гулевської, Н. В. Ільєвої, Т. О. Мацелик, Ю. О. Тихомирова, С. Я. Фурси та інших.

Адміністративно-правове регулювання є одним із основних засобів державного впливу на суспільні відносини з метою впорядкування їх в інтересах людини, суспільства і держави. Це означає здійснюваний всією системою юридичних засобів державно-владний вплив на суспільні відносини з метою їх впорядкування, закріплення, охорони та розвитку [6, с. 237]. Відносини, які виникають у сфері державної нотаріальної діяльності та є об'єктом адміністративно-правового регулювання – це відносини, які регулюються нормативно-правовими актами та виникають у сфері організації та діяльності нотаріату, а саме між суб'єктами нотаріальної діяльності та державою, а також суб'єктами нотаріальної діяльності та громадянами (які звертаються за вчиненням нотаріальних дій) з метою впорядкування, закріплення, охорони, розвитку та законності вчинення нотаріальних дій. Дані відносини є об'єктом адміністративно-правового регулювання та регулюються Конституцією України [1], Законом України «Про нотаріат» [2] та нормами таких галузей права, як адміністративного, цивільного, кримінального, трудового та сімейного.

Характеристику суб'єктів адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності (Міністерство юстиції України та його територіальні органи, Департамент з питань нотаріату та банкрутства та інші) доцільно надавати шляхом короткого аналізу їхніх відповідних повноважень, які закріплені у Положеннях «Про Міністерство юстиції України» [3], «Про територіальні органи Міністерства юстиції України» [4], «Про районні, районні у містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні управління юстиції» [5]. Причому, розглядаючи дане питання, потрібно виходити з того, що права органів адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності постають в той же час і як їх обов'язки, оскільки, діяльність з приводу здійснення своїх повноважень завжди пов'язана з виконанням покладених на цей орган обов'язків. За допомогою елементів (принципів, мети, завдань та функцій, суб'єктів та відносини між ними, форм та методів) правова воля переводиться у фактичну поведінку всіх суб'єктів державної нотаріальної діяльності та здійснюється організація та функціонування державної нотаріальної діяльності з боку органів публічного адміністрування.

Проаналізувавши адміністративно-правове регулювання державної

нотаріальної діяльності країн латинського нотаріату (Німеччина, Франція) та країн пострадянського простору (Росія, Білорусь) дає можливість говорити про зацікавленість державою адміністративно-правовим регулюванням в державній нотаріальній діяльності. Саме тому, окремі приписи можуть бути імплементовані в українське законодавство для вдосконалення нормативно-правової бази, якою урегульована сфера державної нотаріальної діяльності. До проблем адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності в Україні слід віднести: відсутність питань адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності на законодавчому рівні; впровадження інформаційних технологій у державну нотаріальну діяльність. Саме тому, необхідно забезпечити регламентацію питань адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності; удосконалити українське законодавство із впровадженням електронного підпису у державну нотаріальну діяльність. Серед першочергових заходів щодо вирішення проблем, які стосуються суб'єктів адміністративно-правового регулювання державної нотаріальної діяльності є: визначення критеріїв для встановлення граничної чисельності державних нотаріусів; розробка та затвердження комплексних програм проходження стажування та підвищення кваліфікації кадрів, які працюють у сфері державного нотаріату; запровадження та ведення резерву осіб, які мають право на заняття нотаріальною діяльністю, і запровадження заходів задля підвищення їхньої кваліфікації; наближення нотаріату до населення, оскільки зберігається зосередження нотаріусів в столиці, обласних та великих районних центрах (по суті, ще маємо таке поняття, як «непрестижні регіони» для роботи нотаріусів); покращити умови в державних нотаріальних конторах, оновити їх матеріально-технічну базу; оплата вчинюваних нотаріальних дій, так, щоб її вартісний вираз влаштовував як осіб, які звертаються до нотаріуса, так і самого нотаріуса.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про нотаріат: Закон України від 2 вересня 1993 р. № 3425-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 39. – Ст. 383.
3. Положення про Міністерство юстиції України: затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 54. – Ст. 1455.
4. Положення про районні, районні у містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні, міжрайонні управління юстиції: наказ Міністерства юстиції від 23.06.2011 № 1707/5, зареєстровано в Міністерстві юстиції України 23.06.2011 за № 759/19497
5. Положення про територіальні органи Міністерства юстиції України: наказ Міністерства юстиції України від 23.06.2011 № 1707/5, зареєстровано в

Міністерстві юстиції України 23.06.2011 за № 759/19497

6. Адміністративне право України в сучасних умовах (виклики початку ХХІ століття): монографія / за заг. ред. В. В. Галунька. – Херсон: ВАТ «Херсонська міська друкарня», 2010. – 378 с.

УДК 342.922

Гончарук С. Т., к.ю.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ОКРЕМІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

В числі багатьох реформаційних перетворень на шляху європейської інтеграції України важливе місце займає правова реформа. Серед реформаційних змін багатогранної системи вітчизняного законодавства досить актуальним є кардинальне оновлення адміністративно-деліктного законодавства.

Сьогодні, як відомо, таке законодавство в Україні ґрунтується ще на базі Основ Союзу РСР про адміністративні правопорушення 1980 р. та Кодексу УРСР про адміністративні правопорушення 1984 р. (далі – КУпАП) [1]. В більшості країн, в минулому союзних республік, аналогічні кодекси давно реформовані. Зокрема, в РФ такий кодекс, що слугував у свій час основним орієнтиром для аналогічних кодексів в союзних республіках, в новій редакції було прийнято ще 20 грудня 2001 р. [2].

В Україні робота по реформуванню КУпАП останні десятиліття ведеться з різною інтенсивністю і результатами. Вітчизняний кодекс вже давно потребує кардинального оновлення як у частині фундаментальних, принципових положень матеріально-правової субстанції, так і її супутнього процесуального супроводу, що охоплює регламентацію провадження в справах про адміністративні правопорушення та виконавче провадження щодо реалізації накладених адміністративних стягнень. З цього приводу хотілось би детальніше торкнутись провадження по виконанню постанови про застосування такого стягнення, як адміністративний арешт, хоч це стосується реалізації й інших адміністративних стягнень.

Порядок виконання постанови про застосування адміністративного арешту регламентується ст. ст. 298-305 та 326-328 розділу V КУпАП.

В ст. 303 Кодексу, яка визначає давність виконання постанов про накладення адміністративних стягнень, зазначається, що не підлягає виконанню постанова про накладення адміністративного стягнення, якщо її не було звернуто до виконання протягом трьох місяців з дня винесення. В разі оскарження такої постанови або внесення на неї подання прокурора